

øve gavnlige Indflydelse paa den Ungdom, han er sat til at eksercere med.

Det uheldige Indtryk, der bibringes den unge Mand, naar han kommer ind i den Hær, vi nu kender efter Hærloven af 1909, beror i alt væsentligt paa dette, at det er en fuldkommen bagvendt Orden, man tager Uddannelsen i. Jeg har det bestemte Indtryk, at den danske Ungdom, hvis den blev samlet paa saadanne Forskoler og der fik en Uddannelse suppleret med Leg, underholdende og belærende Foredrag, altsaa med andre Ord, naar vi fik en Ungdomsopdragelse, da vilde de unge lære at forstaa, at man har en Pligt til at bevare det, man sætter saa uhyre stor Pris paa — det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sagde i Gaar, at vi sætter stor Pris paa vor nationale Selvstændighed. Naar Ungdommen forstaaer, at denne nationale Selvstændighed er af Værdi, nærer jeg ikke et Øjeblik Tvivl om, at den ogsaa meget hurtigt vil lære, at den har en Pligt til at yde en personlig Indsats for at bevare denne nationale Selvstændighed.

Nu er jeg ganske klar over — og det er for øvrigt alle i dette høje Ting —, at er der noget, Danmark ikke magter, er det at løse egentlige Krigsopgaver. Det forekommer mig, at de Forslag, der er stillet, i sig selv erkender noget saadant. Man er blevet ganske klar over under Verdenskrigen, at Danmark evnede intet. Det har Sagkundskaben — det er et Felt, hvor jeg i højeste Grad anerkender Sagkundskabens Dom — ogsaa sagt: Vi kan ikke med det, vi har, udrette noget. Naar man nu er blevet klar over, at man ikke kan udrette noget paa den Maade, synes jeg, man har en Pligt til at forsøge, om man ikke ved Folkeopdragelse kan skabe den Overbevisning i Ungdommen, at vi alligevel er nødt til at hærde os, dygtiggøre os som Mænd til at kunne taale en saadan Vagtjeneste. Det maa ikke gaa som under Verdenskrigen, da man holdt Familiefædre og Folk i selvstændig Virksomhed eller i ledende Stillinger inde i Aarevis. Man skal have saa store Reserver, at man kan skifte Mandskabet og derved undgaa den demoraliserende Virkning, som den lange Vagtjeneste uomtvistelig har.

Det undrer mig for øvrigt, at den højtærede Forsvarsminister, der er en gammel Skytteforeningsmand og velkendt med Ung-

domsbevægelsen, slet ikke har tænkt sig noget i den Retning, navnlig efter at man har set det Forslag, som Pædagogerne har forelagt Kommissionen. Det undrer mig, at man fuldstændig har fejlet dette til Side. Naar man maa erkende — og det synes mig at fremgaa af denne Debat, at alle erkender det —, at vi intet kan udrette paa den Maade, vi hidtil har forsøgt gennem vort saakaldte Forsvarsvæsen, da forekommer det mig at være højst besynderligt, at man ikke i den Situation, vi nu staar i, hvor der dog efter al menneskelig Beregning skulde kunne blive en lille Aarrække til at omorganisere det hele i, forsøger at tage Folket som saadant i sin Tjeneste og gøre det Værn, vi kan tænke os at stille paa Benene, dette Vagtmandskab, folkeligt, saa at alle følte, at dette var noget, man ikke kunde undrage sig, det skulde man igennem.

Denne Værneforsколе skulde skabes i Folkehøjskolens Mønster, men naturligvis med et ganske andet Program, saaledes at den arbejdede paa en anden Maade. Naar saa Ungdommen havde gennemgaaet denne Skole — det være sig i 2 eller i 3 Maaneder, derom kan man diskutere —, kunde man ved Lødtrækning foretage Udvalg af det Mandskab, som var nødvendigt til Specialvaabnene. Og dette Tal maatte ganske sikkert saa kunne gøres betydeligt mindre, særlig for Infanteriets Vedkommende. Den Styrke, skulde jeg mene, kunde indskrænkes til, hvad der netop var nødvendigt for at vedligeholde Befalingsmandskabets Træning. De Besparelser, som derved blev opnaaet, maatte man kunne anvende til at lønne det Mandskab, som blev tildelt Specialvaabnene, paa en saadan Maade, at de ikke følte nogen alt for stor Byrde ved at gennemgaa denne Uddannelse.

En meget stor Fordel ved at lægge denne Skole til Grund for de forskellige Vaabens Mandskab ser jeg deri, at disse unge rent uvilkaarligt vilde blive nationalt paavirket og vilde gaa ind til den Gerning, de havde faaet i Hæren, med et frisk Syn og med i hvert Fald nogen Forstaaelse af den Op-gave, de skulde løse. De vilde formaa at rydde den sidste Rest af Militarismen — altsaa Militarisme i dette Ords uheldige Betydning — ud af Hæren. Naar man har lagt Mærke til, hvorledes Højskolebevægelsen virker, vil man forstaa, at disse unge